

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΗΣ.

Καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ μετέλλαξε τὸν βίον ἕτερος ἐπίσημος ἀνὴρ, ὁ Ἀναγνώστης Μοναρχίδης, οὐχὶ μὲν ἐκ τοῦ οὐίλου τῶν λογίων, ἀλλ' ἐκ τῶν εὐχρίθμων ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ μεγάλου ἀγῶνος μέχρι τῆς ἐν ἔτει 1862 ἀνατροπῆς τῆς καθεστῶσης πολιτείας, ὑπηρετήσαν ἐντίμως καὶ μετὰ πλείστου ζήλου τὴν πατρίδα, ἀνεδειχθεὶς πληρεξούσιος καὶ βουλευτὴς τῶν ἐνδόξων Ψαράδων, καὶ μέλος κυβερνήσεων, καὶ νομάρχης, καὶ γερουσιαστῆς καὶ πρόεδρος τῆς Γερουσίας. Τὴν θέσιν δὲ τοῦ πρωθυπουργοῦ προσφερθεὶς αὐτῷ τῷ 1862 ἀπέβηκεν εἰπὼν (εἰμεθα δὲ βέβηκοι ὅτι ἐπίστευεν ὅ,τι ἔλεγεν) ἑαυτὸν ἀνίστασθαι νὰ πηδαλιουχήσῃ τὸ σκάφος τῆς Ἑλλάδος. Εἶχε δὲ ὁ αἰδέμενος ἐνθερμότητην τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην, καὶ μέλημα ἀδιάκοπον τὴν βελτίωσιν τῆς παρούσης καὶ τὴν κατόρθωσιν τῆς μελλούσης αὐτῆς καταστάσεως· καὶ ταῦτα ἐνῷ ὁ θάνατος ἐστέρησεν αὐτὸν ἀλληλοδιαδόχως πάσης παραμυθίας καὶ παντὸς στηρίγματος, καὶ γυναικὸς δηλαδὴ καὶ τέκνων. Κατέβη δὲ εἰς τὸν τάρον ὅπως καὶ ἔζησεν ἐπὶ τῆς γῆς ἀμνηστικάκος, καρτερικὸς, μετριοπαθὴς, μετρίοφρων, φίλος σταθερὸς καὶ ἀγνὸς ἔχων τὰς χεῖρας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

❖❖❖❖❖

ΔΟΚΙΜΙΟΝ

ΕΜΜΕΤΡΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΦΑΥΣΤΟΥ,
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΟΙΗΤΟΥ
ΓΟΘΕΙΟΥ (GOETHE).

Ἐκ τῆς Γερμανικῆς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς καθαρεύουσαν
ὑπὸ ΦΗΜΙΟΥ.

«Ἀρχὴ τοι ἡμεῖς παντός.»
(Ἀρχαῖον.)

Ἐν τινὶ ὑψιθάλμῳ δωματίῳ γοτθικοῦ βουλήτου ὁ Φαῦστος
ἀνησυχεῖ καθήμενος παρὰ τὸ γραφεῖον του.)

ΦΑΥΣΤΟΣ.

Φιλοσοφίαν, ἄχ! λοιπὸν ἐσπούδασα,
Καὶ νομικὴν ὡσαύτως καὶ ἱατρικὴν,
Καὶ δυστυχῶς θεολογίαν ἐνταυτῷ!
Μετ' ἀκαμάτου ζήλου, κατ' ἐντέλειαν.
Καὶ ὁμῶς ἰδοὺ πάλιν· ὁ μωρὸς ἐγὼ!
Σοφὸς καὶ τῶρα εἶμαι ὅσον καὶ προτοῦ·
Διδάσκαλος, διδάκτωρ ὀνομάζομαι,
Καὶ σὺρῳ δέκα ἤδη ἔτη θλιβερά

Ἐπάνω, κάτω, δεξιὰ, ἀριστερά,
Ἐκ τῆς ρίνος τοὺς μαθητάς μου ἅπαντας—
Καὶ βλέπω ὅ,τι τίποτε νὰ μάθωμεν
Δὲν ἐμποροῦμεν! ὥστε νὰ κατακαῇ
Ἐκ τούτου κινδυνεύει ἡ καρδιά μου.
Καὶ εἶμαι μὲν ἀπάντων τῶν βλακῶν ἐγὼ,
Δοκτόρων καὶ μαγίστρων καὶ γραμματικῶν,
Ὁ ἐμπρονεστάτος τε καὶ σοφώτατος·
Οὐτ' ἀπορία οὐτ' ἀμφιβολία τις
Μὲ βρσανίζει, οὔτε κἄν τὴν κόλασιν
Αὐτὴν φοβοῦμαι μετὰ τῶν δαιμόνων της—
Ἀλλὰ στεροῦμαι διὰ τοῦτο μάλιστα
Καὶ πάσης θυμῆδης, πάσης χαρμονῆς,
Οὐδ' ὅτ' ἤξεύρω τι σωτὸν φαντάζομαι,
Ὅτ' ἡδυνάμην νὰ διδάξω τι ὀρθόν,
Δι' οὗ νὰ βελτιώσω τοὺς ὁμοίους μου.
Ἀλλ' οὐδὲ ἔχω κτήματα καὶ χρήματα,
Οὐδὲ τιμὰς τοῦ κόσμου καὶ λαμπρότητα.
Ζωὴν τοιαύτην οὔτε κύων πλέον ζῇ!
Διὸ καὶ ἐπεδύθην εἰς τὴν μαγικὴν,
Τῇ συνεργεῖν μήπως πνεύματός τινος
Καὶ τῇ φωνῇ γνωρίσω τι μυστήριον.
Καὶ οὕτω τοῦ λοιποῦ δὲν ἀναγκάζομαι
Νὰ λέγω ἐν ἰδρωτί ὅ,τι ἀγνοῶ.
Γνωρίσω κατὰ βάθος τί τὴν μηχανὴν
Τοῦ κόσμου ἐνδομύχως ὅλου συγκρατεῖ,
Δίδω σπέρμα πᾶν καὶ πᾶσαν δύναμιν,
Καὶ διακένους λέξεις πλέον δὲν πωλῶ.

Ἢ φῶς τῆς πανσελήνου εἴθ' ἐφώτιζες
Ἐσχάτην ταύτην τῆς βροχῆς μου φορὰν!
Σὺ, ἦν περ ἤδη τόσα μεσονύκτια,
Παρὰ αὐτό μου τὸ γραφεῖον ἀγρυπνῶν,
Προσέμενον, περφυλάττων, ἕως οὗ
Τῶν βίβλων ὑπεράνω καὶ παύρων μου,
Πενθίμῃ φίλῃ, τέλος, ἐπερχίνου μοι!
Ἄχ! ἃς ἐμπόρου ἐπὶ τῶν ἀκρωρείων
ὑπὸ τὸ φῶς σου νὰ πλανῶμαι τὸ τερπνόν!
Μετὰ πνευμάτων περὶ τ' ἄντρα νὰ πατῶ
Ἐν τῷ σκιάφωτί σου κ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν!
Καὶ πάντα τῆς μωροσοφίας τοὺς καπνοὺς
Καὶ τῆς σχολαστικότητος ἀποβελών,
Εἰς τὴν ζωοποιὸν σου δρόσον νὰ λουσθῶ!
Ἀλλ' οἶμοι! ἔτι κάθημαι ἐν τῇ εἰρητῇ!
Κατπραμένῃ τρώγλῃ! σκοτεινὴ ὁπῇ!
Εἰς ἣν καὶ τῆς ἡμέρας φῶς τὸ ποθεινόν
Διὰ βαπτῶν ὑέλων θλάται θολερόν!
ὑπὸ σωροῦ βιβλίων συγκλειόμενος,
Ὅν σκόληκες βιβρώσκουσι, κοινοστὸς
Καλύπτει, κ' ἕως τῆς ὑψίστης ὁροφῆς
Κεκαπνισμένος περιβάλλει πάπυρος·
ὑπὸ πυξίδων, φιαλῶν κυκλούμενος,
ὑπὸ ἀγγείων πλήρων μέχρι στόμακος,

ὑπὸ σκευῶν κ' ἐπίπλων προπατορικῶν—
ἰδοῦ σοι κόσμος! κόσμος τοῦτο λέγεται!

Καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη, τλήμων, διατί
ἀγωνιᾷ ἐντός σου ἡ καρδίᾳ σου;
Καὶ διατί ὀδύνη ἀνεξήγητος
Σοῦ ἐμποδίζει πᾶσαν κίνησιν ζωῆς;
Ἀντὶ τῆς ζωῆς, τῆς ωραίας φύσεως,
Εἰς ἣν ὁ πλάστης ἔθηκε τὸν ἄνθρωπον,
Περικυκλοῦσί σ' ἐν εὐρώτῃ καὶ καπνῷ
Οἱ σκελετοὶ τῶν ζώων μόνον καὶ νεκρῶν!

Εγέρθητι! φύγ' ἐξω! ἀπελθε μακρὰν!
Καὶ ἡ μυστηριώδης καὶ αὐτόγραφος
Τοῦ Νοστράδαμου βίβλος αὕτη μήπως σοι
Δὲν ἦν ἄρκοῦσα ὁδηγὸς καὶ συνοδός;
Τὰς τῶν ἀστέρων οὕτω σὺ περιστροφάς
Μανθάνεις, καὶ ὁπόταν μάλιστα αὕτη
Ἡ φύσις σὲ διδάσκη, διανοίγεται
Καὶ ἱκνοῦται ἡ ψυχὴ σου θαυμαστῶς
Τὰ ὁμιλοῦντα ἵνα πνεύματα νοῆς!
Ἀλλὰ νῦν μάτην διὰ τοῦ ἀπλοῦ νοῦς
Τὰ ἱερὰ σημεία τε καὶ σύμβολα,
Εἰς σεαυτὸν σὺ μόνος διηρμήνευσας,
Ἀλλ' ὦ περιπτάμεν' ἄ με πνεύματα,
Ἐάν ἀκούητέ μου, ἀποκρίθητε!

(Ἀνοίγει τὸ βιβλίον καὶ παρατηρεῖ τὸ σύμβολον
τοῦ μακροκόσμου.)

Ἄ! ποῖα πρὸς τὴν θεὰν ταύτην ἡδονὴ
Διὰ μιᾶς διήκει τὰς αἰσθήσεις μου!
Αἰσθάνομαι ἀκμαίαν καὶ ἀγνὴν χαρὰν
Τὰ νεῦρα καὶ τὰς φλέδας πυρπολοῦσάν μου.
Μὴ ἦν θεὸς τις τῶν σημείων ὁ γραφεύς,
Τῶν σιγαζόντων τὴν ἐντός μου ταρχήν,
Καὶ ἐκ χαρῆς πληροῦντων τὴν καρδίαν μου,
Καὶ δι' ἀρρήτου, μυστικῆς τινος ὁρμῆς
Ἐξαποκαλυπτόντων μοι τὰς φυσικὰς
Περὶ ἐμὲ δυνάμεις; ἢ μὴ ἄρ' αὐτὸς
Ἐγὼ θεὸς ὑπάρχω; πῶς ἐλλάμπομαι!
Κ' ἐν τοῖς σαφέσι βλέπω ζωγραφήμασι
Τὴν ἐνεργοῦσαν φύσιν πρὸ τῶν ὄψεων
Τοῦ πνεύματός μου ὅλη ν' ἀνελίσσεται!
Καὶ τοῦ σοφοῦ τὸν λόγον ἤδη ἐννοῶ:
«Ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων οὐδαμῶς κλειστός.
Πεπωρωμένη δέ σου ἡ διάνοια
ὑπάρχει μόνον ἡ καρδίᾳ, φεῦ, νεκρά!
Πλὴν ἀλλ' ἐγείρου, ἄγε, λοῦε, σπουδαστὰ,
Τὸ γήϊνόν σου στήθος ἄλυπος, φαιδρὸς,
Εἰς τὸ ροδᾷεν φῶς τῆς δροσερᾶς αὐγῆς!»

(Θεωρεῖ τὸ σύμβολον.)

Πῶς πάντα πρὸς τὸ ὅλον συνυφαίνονται!
Τὸ ἐν ἐν τῷ ἑτέρῳ ἐνεργεῖ καὶ ζῇ!
Οὐράνιαι δυνάμεις πῶς, ἀκάματοι
Ἐν ἐνεργείᾳ, ἄνω, κάτω ἵπτανται,

Ἀλλήλῃσι ἀμοιβαίως χαριζόμεναι
Καὶ χαριέντως βοηθοῦσαι ἐνταυτῷ!
Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὴν γῆν διήκουσι
Διὰ πτερύγων τῶν τρισμακκρίων των,
Καὶ διηχοῦσι πᾶν τὸ πᾶν ἁρμονικῶς!
Ὅποια θεά! πλὴν, ἄχ! μόνον θε' ἀπλῇ!
Ποῦ νὰ σὲ περιλάβω, φύσις ἄπειρος;
Ἵμῃς δὲ ποῦ, ἀπάσης τῆς ζωῆς πηγαί,
Ἀφ' ὧν περ ἐξαρτῶνται Οὐρανὸς καὶ Γῆ,
Πρὸς ἃς ὀργᾷ τὸ στήθος τὸ τηκόμενον;
Ἐκβλύζετ' οἶμοι! καὶ ποτίζετε, ὑμεῖς,
Ἐγὼ δ' ὁ τάλας μάτην φλέγομαι ποθῶν;

(Ἀνοίγει δυσχερῶς τὸ βιβλίον εἰς ἑλλαν
σελίδας, καὶ θεωρεῖ τὸ σύμβολον τοῦ
πνεύματος τῆς Γῆς.)

Πῶς πάντα διαφόρως τὸ ζωγράφημα
Εἰς τὴν ψυχὴν μου τοῦτο νῦν ἐπενεργεῖ!
Τῆς Γῆς σὺ, δαίμων μ' εἶσαι πλησιέστερος
Καὶ ἐνισχυομένης τὰς δυνάμεις μου
Καὶ ἐπεντεινομένης πρὸς τὴν θεὰν σου
Αἰσθάνομαι ὥς ἂν νέον οἶνον ἔπιον,
Καὶ εἰς τὴν τύρβην τῆς ζωῆς αὐτῆς θαρρῶ,
Εἰς τὴν τοῦ κόσμου νὰ ὁρμήσω ταραχὴν,
Τῆς γῆς τοὺς πόνους καὶ τῆς Γῆς τὰς ἡδονάς
Νὰ ὑποφέρω, καὶ περιδινούμενος
ὑπὸ σφοδρῶν λαιλάπων καὶ τρικυμιῶν
Πρὸς ταύτας νὰ πηλαίσω γεννησιότατα,
Καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς φοιτοὺς τρυγμοὺς
Τοῦ κατὰ κληζομένου πάντα πλοῖου μου,
Καὶ πρὸς τὴν θεὰν δὴ τοῦ ναυκτίου μου
Ἀτρόμητος διόλου μένων ὥς καὶ πρίν.

Πλὴν τοῦτο ἄρα τί;
Ὁ θόλος ὑπεράνω μου ἐξείσθης συνεφοῦται
Καὶ ἡ Σελήνη κρύπτεται—
Ὁ λύχνος μου ἐκπνέει!
Ἀτμός ἐκθρόσκει κύκλω μου!
Ἀκτῖνες πορφυραὶ
Περιστράπτουσί μου
Τὴν κεφαλὴν.— Φυσσᾷ
Φρίκης ὑψόθεν τις πνοή
Καὶ ψαύει με!
Σ' αἰσθάνομαι, ὦ δαίμων, ὅν ἐκάλεσας,
Σὺ νῦν με περιίπτασαι,
Ἦ! φάνηθι!
Ἄ! πῶς σπαράσσεται μου ἡ καρδίᾳ!
Πρὸς ἑκτακτα αἰσθήματα
Ἐντεινόνται μοι πᾶσαι αἱ αἰσθήσεις!
Ναί! ἀφιερωμένην ἤδη ὅλην σοι
Αἰσθάνομαι ἐντός μου τὴν καρδίαν μου!
Ἀλλ' ἐμφανίσθητί μοι! ἐμφανίσθητε
Ἀφεύκτως πλέον, καὶ ἔάν αὐτὴν
Νὰ ἀπολέσω μέλλω τὴν ζώην!

(Λαμβάνει τὸ βιβλίον, καὶ ἐκφωνεῖ κατὰ τρόπον μυστηριώδη τὸ ἔμβλημα τοῦ δαίμονος. Ἀστράπτει ἐρυθρόχρους τις φλόξ, καὶ ὁ δαίμων ἐμφανίζεται ἐν τῇ φλογί.)

ΔΑΙΜΩΝ

Τίς ὁ κελῶν με;

ΦΛΥΣΤΟΣ (ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον.)

Ὅψις φοβερά!

ΔΑΙΜΩΝ

Σὺ ὥδε σθεναρῶς με προσανείλκυσας,
Μακρὸν καλῶν με χρόνον ἐκ τῆς σφαίρας μου,
Λοιπόν;

ΦΛΥΣΤΟΣ

Δὲν ὑποφέρω, φεῦ! τὴν θέαν σου!

ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ. Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ δημοσιογραφία ἐπεκτείνεται καθ' ἡμέραν· σήμερον δὲ ἐκδίδονται 1404 ἡμερηίδες ἐν ὅλῳ τῷ βασιλείῳ, ἦτοι

Ἐν Ἀγγλίᾳ	1084
» Οὐαλίᾳ	49
» Σκωτίᾳ	132
» Ἰρλανδίᾳ	124
καὶ ἐν ταῖς Βρεταν. νήσοις	15
	<u>1404</u>

Τὸ 1866 ἐξεδίδοντο 1257, ὥστε ἐντὸς δύο ἐτῶν πῦξεν ὁ ἀριθμὸς κατὰ 147. Σήμερον ἐκδίδονται εἰς ὅλον τὸ βασίλειον 85 ἡμερηίδες· ἦτοι 59 ἐν Ἀγγλίᾳ

1 » Οὐαλίᾳ	
11 » Σκωτίᾳ	
13 » Ἰρλανδίᾳ	
καὶ 1 ἐν ταῖς Βρεταν. νήσοις;	
85	

ἐνῶ τὴν ἀρχὴν τοῦ 1866 ἐξεδίδοντο 78.

Ἐκ τῶν 85 αὐτῶν ἡμερηίδων, τὸ Λονδίνον ἔχει 21, τὸ Δουβλίον 7, τὸ Λίβερπούλ 5, ἡ Γλάσκωβ καὶ Κόρκ ἀνὰ 4, τὸ Βιρμινγκάμ, τὸ Βρίστολ, τὸ Εξέτερ, τὸ Χούλ, τὸ Λείδς Μάνσεστερ, τὸ Νιου-Κάσιλ, τὸ Νόττινγκαμ καὶ τὸ Ἐδεμβούργον ἀνὰ 3.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΙΝΑ ΕΝ Τῷ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙῳ.

Κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος 1868 ὁ Φεβρουάριος περιλαμβάνει πέντε Σάββατα· τοῦτο δὲ δὲν συνέβη ἀπὸ 28 ἐτῶν, ἦτοι ἐντὸς ὁλοκλήρου ἡλιακοῦ κύκλου. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκάστη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ διαπρέψῃ πεντάκις ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου κατὰ τὰ δισεκτα ἔτη. Εἰς τὴν παρούσαν ἑκατονταετηρίδα ὑπάρχουσιν 24 δισεκτα ἔτη, ἅτινα δυνάμεθα νὰ διακρίσωμεν εἰς ἐπὶ κλάσεις. Ὁ Φεβρουάριος ἔχει πέντε Κυριακὰς τὸ 1824, 1852, 1888, τέσσαρας Δευτέρας τὸ 1808, 1836,

1864, 1892, τρεῖς Τρίτας, τὸ 1820, 1848, 1876, ἐπὶ Τετάρτης τὸ 1804, 1832, 1860, 1888, τρεῖς Πέμπτας τὸ 1816, 1844, 1872, τρεῖς Παρασκευὰς τὸ 1828, 1856, 1884, καὶ τέσσαρα Σάββατα τὸ 1812, 1840, 1868 καὶ 1896.

ΒΑΡΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ. Ὁ Tiedemann φρονῶν ὅτι ὠρισμένος τις ὄγκος μυελοῦ εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν ἀσκήσιν τῶν νοητικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων, συμπεραίνει ὅτι ἅπασαι αἱ φυλαὶ ἔχουσι τὴν ἀνάλογον ποσότητα. Ὁ δὲ Barnard Davis εἰς σπουδαίαν τινὰ ἐκθεσιν, ἣν ἀνέγνω ἐσχάτως ἐν τῇ Βασιλικῇ Ἐταιρίᾳ τοῦ Λονδίνου, ἀξιοῖ ὅτι τὸ κατὰ μέσον ὄρον βάρους τοῦ μυελοῦ παρὰ μὲν τοῖς Ἀγγλοῖς ὑπολογίζεται εἰς 47·50 oz, παρὰ δὲ τοῖς Γάλλοις 44·58 oz καὶ παρὰ τοῖς Γερμανοῖς 42·83 oz.

Οἱ Ἴταλοι, Λάπωνες, Σουηδοὶ καὶ Ὀλλανδοὶ ὑπάγονται εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν Ἀγγλῶν κατηγορίαν. Ἐν ταῖς ἀσιατικαῖς φυλαῖς οἱ Vedahs τῆς Ταπροβάνης καὶ οἱ Ἰνδοστάνοι ἔχουσι βάρους μυελοῦ ἴσον 42·11 oz. Οἱ τῶν Ὀθωμανῶν μυελοὶ εἶναι ὀλίγον τι βαρύτεροι τῶν τῶν Ἰνδῶν. Δύο κρινία ἀνδρῶν τῶν Khunds, μιᾶς τῶν ἀδιαφιλονεικῶς ἀρχετύπων Ἰνδικῶν φυλῶν, δίδουσι βάρους μόνον 37·87 oz. Ὁ μέσος ὄρος τῆς ἀσιατικῆς κλίμακος δεικνύει ἐλάττωσιν πλέον τῶν 2 oz ὥς πρὸς τὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν. Ἐν γένει δὲ καὶ παρὰ ταῖς ἀφρικαναῖς φυλαῖς ἀπαντᾷται, ὥς καὶ παρὰ ταῖς ἀσιατικαῖς, ἐλάττωσις τῆς κλίμακος παραβαλλομένης πρὸς τὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν, κατὰ τὸν Davis, καὶ τοὶ μεγάλας διαφορὰς ἀπαντῶνται. Ὁ μέσος ὄρος τῶν ἀρχετύπων ἀμερικανικῶν φυλῶν ἀναβαίνει εἰς 44·73 oz ἦτοι 2·14 oz ὀλιγώτερον τῶν εὐρωπαϊκῶν. Αἱ τῆς Αὐστραλίας φυλαὶ παρουσιάζουσι βάρους μυελοῦ κατὰ ἐν ὄγδον κατώτερον τοῦ μέσου ὄρου τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Οἱ Μαλαῖοι (Malays) καὶ ἄλλαι τῆς Ὠκεανίας φυλαὶ ἔχουσι πλειότερον μυελοῦ βάρους, καὶ αὗται εἶναι αἱ μᾶλλον πλησιάζουσαι εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν τοῦ βάρους τοῦ ἐγκεφάλου κλίμακα. Φ. Α. Μ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φυλλάδιον 1' Ἀπριλίου 1868.

Σελ.	Στλ.	Στίχ.	ἀντὶ,	γράφ.
22	1	7	νόσους	νόσους
·	·	30	καὶ	κ'
·	2	2	πιστὴ σου	πιστὴ τ.